

KAMEROM IZ DŽEPA

Saša Prižmić, Zagreb
sasa@neo.hr

Rođen u Splitu 1970., u Zagrebu od 1975. Po zanimanju grafički dizajner. Bavim se vizualnim komunikacijama, bez obzira na medij. Fotografiram povremeno i u slobodno vrijeme. Fotografiju (tuđu, ne svoju) kroz posao koristim gotovo svakodnevno. Vjerujem da takav svakodnevni dodir s namjenskom fotografijom uvelike izoštrava osobni osjećaj za fotografske elemente te ujedno educira i inspirira.

Sudjelovao sam na skupnim izložbama u Minneapolisu, New Yorku, Orlando, Essex Junctionu (SAD), Miltonu (Kanada) te Zagrebu i Veloj Luci i, od 2013. redovito putem weba, na internacionalnim natjecanjima za mobilnu i klasičnu fotografiju (iPhoto Awards, Mobile Photography Awards, Black&White Spider Awards, International Color Awards), gdje sam osvojio nekoliko priznanja te prvih mjesta u prijavljenim kategorijama fotografija.

Iako, po slobodnoj procjeni i zahvaljujući izvrsnim profesorima, solidno fotografski školovan, nisam se fotografijom osobno ozbiljnije bavio petnaestak godina - zbog zaposlenosti, obitelji, čak i nezainteresiranosti - sve do pojave mobilnog aparata s kamerom. U tim ranim snimkama pronašao sam neku svoju paradoksalnu paralelu sa starim majstorima analogne fotografije. Spoj kamere u džepu, ispočetka tehnički prilično nekvalitetnog snimka, pružio je, s jedne strane, novu, vrlo modernu, ogromnu lakoću i slobodu u snimanju, a s druge strane zahtijevao izuzetnu pažnju, trud i posvećenost motivu, kadru, svjetlu

U tim ranim snimkama pronašao sam neku svoju paradoksalnu paralelu sa starim majstorima analogne fotografije. Spoj kamere u džepu, ispočetka tehnički prilično nekvalitetnog snimka, pružio je ogromnu lakoću i slobodu u snimanju, a s druge strane zahtijevao izuzetnu posvećenost motivu.

i kompoziciji potrebnih za iole dobar snimak. Spomenuta nekvaliteta često bi sakrila nebitno i dodala jednu nostalgичnu, gotovo impresionističku crtu, krupno zrno analogije. Dušu, rekao bih. Fotografija koje me odvela u ovom smjeru, „Maksimir“, snimljena je 2007., Nokijom 6111 s kamerom od 1Mb.

S vremenom su kamere mobilnih telefona napredovale veličinom i oštrinom, do točke gdje mi to više nije važno. Postoje odlične aplikacije za naknadnu obradu fotografija, koje često koristim u nekom osobnom stilu, premda su mi najdraže one snimljene „iz prve“, na kojima se nema što dodati ni oduzeti. Postavke kamere su automatske, a neke preferencije poput simulacije filma ili leće mogu se namjestiti unaprijed.

Vela Luka, kao foto-motiv, vrlo je prisutna, doduše ne kroz panorame i uobičajene prizore. Gledajući unazad, primjećujem da fotografski naginjem popodnevnom ljetnom svjetlu i njegovim karakterističnim zasićenim bojama te oštrim i dubokim sjenama, bez sumnje zahvaljujući ambijentu i podneblju, što se, vjerujem, prenijelo i na moje crno-bijele fotografije, te često i na druge, ne-morske motive. Volim spontanu portretnu i uličnu fotografiju, veliko je zadovoljstvo uhvatiti ključni tipični izraz ili trenutak. Modela za fotografiranje uvijek mi nedostaje, a neodlučan sam pristupiti prvi pa ako bi tko želio spontano pred objektiv, hvala, vidimo se u Luci!

Fotografski naginjem popodnevnom ljetnom svjetlu i njegovim karakterističnim zasićenim bojama te oštrim i dubokim sjenama... Volim spontanu portretnu i uličnu fotografiju, veliko je zadovoljstvo uhvatiti ključni tipični izraz ili trenutak.

Vela Luka - Korčula - Zagreb, 2011.

Adria, 2014.

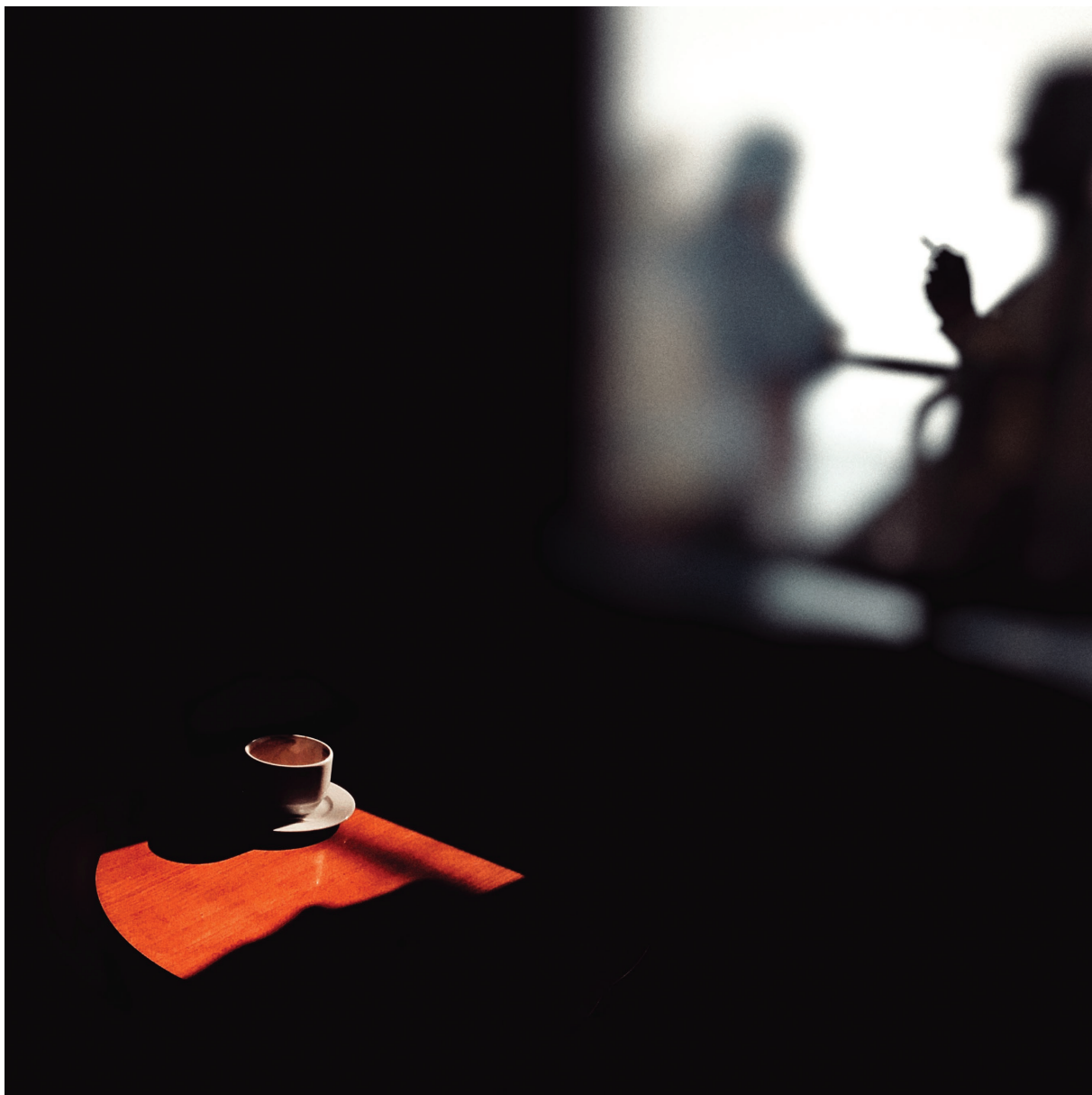
Proizd, 2015.

Zadar, 2016.

Vela Luka, 2015.

Vela Luka - Split, kolovoz 2017.

Romeo i Julija, 2012.

Maksimir, 2007.